

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem X

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o **žalobách proti rozhodnutím** žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č. j. 1605/18/5100-31462-704389, a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 11046/18/5100-31462-704389,

takto:

- I. **Řízení ve věcech vedených u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 43 Af 9/2020 a sp. zn. 43 Af 11/2020 se spojují ke společnému projednání. Věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 43 Af 9/2020.**
- II. **Žaloby se zamítají.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

- 1. Žalobce se žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí (dále jen „napadená rozhodnutí“), jimiž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměry Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 10. 2017, č. j. 4562900/17/2121-00460-208775 a č. j. 4562903/17/2121-00460-208775 (dále rovněž jen „prvostupňová rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Prvostupňovými rozhodnutími správce daně vyrozuměl žalobce jako vlastníka nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. X v katastrálním území Č. u R. v obci Č. (dále jen „dotčené nemovitosti“) ke dni 1. 1. 2011 a ke dni 1. 1. 2012 podle § 252 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) o předpisu úroku z prodlení ve výši 5 652 Kč a 6 992 Kč, neboť podle zjištění správce daně žalobce neuhradil daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011 a roku 2012, které mu předepsal Finanční úřad v Rakovníku platebními výměry č. j. 74549/11/069960208775 a č. j. 76712/12/069960208775.

2. Vzhledem k tomu, že žaloby směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově a právně souvisejí, rozhodl soud podle § 39 odst. 1 s. ř. s. výrokem I o spojení řízení vedených pod sp. zn. 43 Af 9/2020 a sp. zn. 43 Af 11/2020 ke společnému projednání pod sp. zn. 43 Af 9/2020.
3. Žalobce v žalobách namítá, že v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2012 nebyl vlastníkem dotčených nemovitostí, neboť v dané době s nimi nemohl jakkoliv nakládat, protože byly předmětem exekučního řízení, a tudíž mu daň z nemovitostí neměla být vyměřena. V průběhu roku 2012 bylo vlastnické právo k dotčeným nemovitostem převedeno na třetí osobu (v rámci dražby při exekučním řízení). Z toho žalobce dovozuje, že úrok z prodlení na dani z nemovitostí za rok 2012 nemohl vzniknout, pokud mu nevznikla ani hlavní povinnost (daň z nemovitostí). Rovněž namítá, že úrok z prodlení byl nesprávně vypočten, resp. neměl být vůbec předepsán, neboť žalobce daň z nemovitostí za rok 2011 ve výši 9 800 Kč zaplatil ve dvou splátkách dne 27. 5. 2011 a dne 16. 11. 2011. Správce daně následně s těmito platbami naložil nezákonně, neboť je použil na úhradu nedoplatku daně. Ve vztahu k dani z nemovitostí za rok 2012 namítá, že mu neměla být vyměřena, natož aby měl povinnost platit úrok z prodlení, neboť s dotčenými nemovitostmi nemohl jakkoliv nakládat, měl je pouze vyklidit; navíc byl nemajetný. Žalobce argumentuje zákonem č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění zákona č. 242/1994 Sb., podle kterého má povinnost uhradit daňový nedoplatek nový poplatník (tj. osoba, na kterou vlastnické právo k dotčeným nemovitostem přešlo).
4. Dále žalobce namítá, že Finanční úřad v Rakovníku dne 30. 10. 1998 neoprávněně odečetl přeplatek na dani ve výši 1 255,28 Kč, čímž zapříčinil vznik současného nedoplatku na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2011. Stejně tak namítá, že nedisponuje finančními prostředky k tomu, aby plnil své daňové povinnosti. Závěrem uvádí, že prvostupňová rozhodnutí a postupy správních orgánů pro výkon správy daní jsou v rozporu s Ústavou (č. 1/1993 Sb.), Listinou základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.; zejména se zákazem pronásledování, nelidského a ponižujícího zacházení), daňovým řádem a dalšími zákony: (i) č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2009; (ii) č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2012 a č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (rozpor s dobrými mravy, neplatnost právních jednání, povinnost poctivého jednání, zákaz zneužití práva); (iii) č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“).
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobám uvedl, že prvostupňová rozhodnutí posoudil podle relevantní právní úpravy (tj. zákona o dani z nemovitostí a daňového řádu). Žalovaný má za to, že námitka žalobce o stavu vlastnického práva žalobce k dotčeným nemovitostem je

ve vztahu k předmětu prvostupňových rozhodnutí irelevantní, neboť předmětem projednávané věci jsou rozhodnutí týkající se úroku z prodlení, nikoliv samotné daně. Nicméně k dané námitce uvedl, že žalovaný byl k 1. 1. 2011 a k 1. 1. 2012 vlastníkem dotčených nemovitostí, jak vyplývá z listu vlastnictví č. X pro katastrální území Č. u R. v obci Č., ve kterém je k datu 1. 1. 2012 v oddíle A zapsáno vlastnické právo pro žalobce. Úhrady na daň z nemovitosti zaslané žalobcem v roce 2011 správce daně započítal na nedoplatky předchozího zdaňovacího období. Vzhledem k tomu, že žalobce neuhradil příslušné daně řádně a včas (tj. ve lhůtě splatnosti), nezbylo správci daně než deklaratorně žalobci oznámit, že vůči němu jsou evidovány daňové pohledávky spočívající v zákonném úroku z prodlení k daním z nemovitostí za roky 2011 a 2012. Zároveň odkázal na závěry vyjádřené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2020, č. j. 46 Af 20/2017-101, ve kterém se soud zabýval stejnou situací pouze s tím rozdílem, že v projednávané věci správce daně vyrozuměl žalobce o předpisu aktuálního úroku vzniklého ke dni 29. 9. 2017. Soud přitom dospěl k závěru, že žalobce řádně a včas neuhradil daň z nemovitostí za rok 2011 a za rok 2012, dostal se do prodlení, protože mu vznikla povinnost z každé této neuhrazené daně úrok z prodlení v příslušné výši uhradit. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl zamítnutí žalob.

6. V následných replikách žalobce zopakoval svou předchozí argumentaci a poukázal na to, že v současné době mu bylo schváleno oddlužení usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 8. 2019, č. j. KSPL 65 INS 20305/2018-B-11.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

7. Z listu vlastnictví č. X pro katastrální území Č. u R. v obci Č., který je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce byl ke dni 1. 1. 2011 a ke dni 1. 1. 2012 jediným vlastníkem dotčených nemovitostí, jež byly zatíženy zástavním právem mimo jiné ve prospěch Finančního úřadu v Rakovníku a byly postiženy exekučním příkazem k prodeji. Z listu vlastnictví rovněž vyplývá, že žalobce byl vlastníkem dotčených nemovitostí nejpozději od roku 1996.
8. Platebním výměrem Finančního úřadu v Rakovníku na daň z nemovitostí na rok 2011 ze dne 19. 4. 2011, č. j. 74549/11/069960208775, byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí na rok 2011 ve výši 9 800 Kč, přičemž její splatnost byla stanovena k 31. 5. 2011 pro první splátku (4 900 Kč) a k 30. 11. 2011 pro druhou splátku (4 900 Kč).
9. Platebním výměrem Finančního úřadu v Rakovníku na daň z nemovitostí na rok 2012 ze dne 11. 4. 2012, č. j. 46712/12/069960208775, byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí na rok 2012 ve výši 9 800 Kč, přičemž její splatnost byla stanovena k 31. 5. 2012 pro první splátku (4 900 Kč) a k 30. 11. 2012 pro druhou splátku (4 900 Kč).
10. Z usnesení soudní exekutorky JUDr. Dagmar Kuželové, Exekutorský úřad Praha 4, (dále jen „soudní exekutorka“) ze dne 25. 10. 2012, č. j. 046 Ex 336/03-445, vyplývá, že daňové pohledávky správce daně a Finančního úřadu v Rakovníku byly přihlášeny do exekučního řízení. Jelikož rozdělovaná podstata nedostačovala k pokrytí veškerých pohledávek za žalobcem, nebyly daňové pohledávky za žalobcem ani zčásti uspokojeny.
11. Z podrobné archivní sestavy správce daně (osobního daňového účtu žalobce) ze dne 11. 12. 2017 za roky 1998 a 1999 vyplývá, že na konci obou uvedených let správce daně za žalobcem neevidoval jakékoliv pohledávky (nedoplatky) ani přeplatky.

12. Z podrobné archivní sestavy správce daně (osobního daňového účtu žalobce) ze dne 8. 12. 2017 za rok 2011 vyplývá, že žalobce na dani z nemovitostí v roce 2011 zaplatil 2 x 4 900 Kč. Na počátku roku 2011 správce daně za žalobcem evidoval daňové pohledávky ve výši 11 181 Kč.
13. Z podrobné archivní sestavy správce daně (osobního daňového účtu žalobce) ze dne 8. 12. 2017 za rok 2012 pak vyplývá, že žalobce na dani z nemovitostí na rok 2012 nezaplatil ničeho.
14. Platebními výměry správce daně na úrok z prodlení, které jsou blíže specifikovány v bodě 1 tohoto rozsudku, byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z nemovitostí za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, který ke dni 29. 9. 2017 činil 5 652 Kč, a dále o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z nemovitostí za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012, který ke dni 29. 9. 2017 činil 6 992 Kč.
15. Proti těmto platebním výměrům podal žalobce odvolání. V nich namítal, že o existenci nedoplatek nebyl informován a že daň z nemovitostí za rok 2011 uhradil v příslušných splátkách, přičemž daň z nemovitostí za rok 2012 neměl povinnost uhradit, neboť nebyl vlastníkem dotčených nemovitostí. Jejich vlastníkem měla být v té době soudní exekutorka. Žalobce rovněž namítl, že orgány finanční správy neuplatnily daňové pohledávky za žalobcem v daném exekučním řízení.
16. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že žalobce byl vlastníkem dotčených nemovitostí v rozhodné dny pro zdaňovací období let 2011 a 2012, a tudíž poplatníkem daně z nemovitostí, a to nezávisle na faktickém stavu vyplývajícím z probíhajících exekučních řízení proti žalobci či nezávisle na skutečnostech, které nastaly po 1. 1. 2012. Rovněž odůvodnil použití plateb žalobce na úhradu jeho předchozích nedoplatek na dani z nemovitostí v souladu s daňovým řádem. Dále zrekapituloval dosavadní průběh řízení, ze kterého vyplývá, že žalobce byl o svých daňových povinnostech ze strany správce daně několikrát informován. V napadených rozhodnutích uvedl také důvody pro uplatnění daňových pohledávek za žalobcem ze strany příslušných orgánů finanční správy.

Posouzení žalob soudem

17. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Dospěl přitom k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
18. Soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). V souladu s tímto právním názorem postupoval zdejší soud i v projednávané věci.
19. Žaloby obsahují řadu žalobních námitek stran různých postupů různých orgánů souvisejících se správou daní ve vztahu k žalobci. Zdejší soud se však v projednávané věci

mohl zabývat pouze těmi žalobními námitkami, které jsou vůbec schopny zpochybnit zákonnost napadených rozhodnutí, popřípadě prvostupňových rozhodnutí, a jako takové proti nim směřují. Předmětem posuzování soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu totiž může být pouze otázka zákonnosti napadených rozhodnutí a řízení, která jejich vydání předcházela. Soud se proto nezabýval těmi námitkami žalobce, které se nikterak nedotýkají předpisu úroku z prodlení z daně z nemovitých věcí. V této souvislosti soud poukazuje rovněž na to, že se k žalobním námitkám směřujícím proti úkonům v rámci daňové exekuce vyjádřil ve svých předchozích rozsudcích ze dne 12. 5. 2021, č. j. 43 Af 10/2020-41, č. j. 43 Af 12/2020-41 a č. j. 43 Af 13/2020-39.

20. Žalobce v žalobách obecně namítal porušení řady právních předpisů počínaje Ústavou a Listinou základních práv a svobod, přes „daňové zákony“ až po právní úpravu současného a předchozího občanského zákoníku (srov. bod 4 tohoto rozsudku). Tyto obecné námitky však soud nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené námitky žalobce nedostály, neboť žalobce v nich pouze obecně namítal porušení uvedených právních předpisů, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti *napadených rozhodnutí* opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a napadená rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
21. Podle § 3 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí je poplatníkem daně z pozemku vlastník pozemku.
22. Podle § 8 zákona o dani z nemovitostí je poplatníkem daně vlastník stavby, bytu nebo samostatného nebytového prostoru.
23. Podle § 13 zákona o dani z nemovitostí je zdaňovacím obdobím kalendářní rok. Ke změnám skutečností rozhodných pro daň, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží.
24. Podle § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitostí se daň z nemovitostí vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována.
25. Podle § 15 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí je daň z nemovitostí splatná u poplatníků daně provozujících zemědělskou výrobu a chov ryb ve dvou stejných splátkách, a to nejpozději do 31. srpna a do 30. listopadu běžného zdaňovacího období, u ostatních poplatníků daně ve dvou stejných splátkách, a to nejpozději do 31. května a do 30. listopadu běžného zdaňovacího období.

26. Podle § 152 odst. 1 daňového řádu se úhrada daně na osobním daňovém účtu použije na úhradu nedoplatků postupně podle těchto skupin: a) nedoplatky na dani a splatná daň, b) nedoplatky na příslušenství daně, c) vymáhané nedoplatky na dani, d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.
27. Podle § 152 odst. 4 daňového řádu se v jednotlivých skupinách podle odstavců 1 až 3 úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.
28. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.
29. Podle § 252 odst. 2 věty první daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně.
30. Námitka, že neoprávněným odečtem přeplatku na dani ve výši 1 255,28 Kč ze dne 30. 10. 1998 byla zapříčiněna současná situace, respektive vznik úroku z prodlení, je nedůvodná. Jak vyplývá z podrobné archivní sestavy správce daně (osobního daňového účtu žalobce) ze dne 11. 12. 2017 za roky 1998 a 1999, na konci obou těchto let neevidovaly orgány pro výkon správy daní za žalobcem jakékoliv nedoplatky ani přeplatky. I v případě, že by Finanční úřad v Rakovníku nesprávně započítal žalobcem uvedený přeplatek na dani, tak pokud v těchto letech žalobce neměl nedoplatky, nemohla tímto způsobem být zapříčiněna povinnost k úhradě úroků z prodlení vyplývající z napadených rozhodnutí. Námitka je proto nedůvodná.
31. Námitka, že žalobci jakožto osobě bez vlastnického práva k dotčeným nemovitostem nemohla být vyměřena daň z nemovitostí na roky 2011 a 2012, podle soudu nesouvisí s napadenými rozhodnutími či prvostupňovými rozhodnutími, a proto zjevně nemůže být v projednávané věci úspěšná. Otázka vlastnického práva k dotčeným nemovitostem by mohla být relevantní v řízení o žalobě proti platebním výměrům, kterými byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí na roky 2011 a 2012. Přesto k tomu soud toliko nad rámec nezbytných rozhodovacích důvodů stručně uvádí, že z listu vlastnictví č. X pro katastrální území Č. u R. v obci Č., vyplývá, že žalobce byl jediným vlastníkem dotčených nemovitostí ke dni 1. 1. 2011 a ke dni 1. 1. 2012, tedy k rozhodným dnům podle § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitostí. Žalobce tedy byl poplatníkem daně z nemovitostí (§ 8 zákona o dani z nemovitostí). Skutečnosti, které nastaly po tomto datu, jsou pak podle § 13 zákona o dani z nemovitostí pro vyměření příslušné daně nerozhodné. Námitka je tak nedůvodná.
32. Námitka žalobce, že podle zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění zákona č. 242/1994 Sb. měla povinnost uhradit daňový nedoplatek osoba, na kterou vlastnické právo k dotčeným nemovitostem přešlo, je rovněž nedůvodná. Byť žalobce neodkazoval na konkrétní ustanovení uvedeného zákona, měl pravděpodobně na mysli jeho § 13b odst. 3, podle kterého platilo, že *„pokud ke dni změny vlastnických nebo jiných práv k nemovitosti nebyly daňové povinnosti plně vypořádány původním poplatníkem, tato povinnost přechází na nového poplatníka, s výjimkou případů, kdy jsou nemovitosti předávány na základě zvláštních předpisů.“* Tato právní úprava ovšem byla účinná pouze do 31. 12. 1994, a nemohla se tudíž vztahovat na práva a povinnosti žalobce, které mu vznikly v letech 2011 a 2012. Zákon o dani z nemovitostí ve znění rozhodném pro projednávanou věc takovou právní úpravu již neobsahuje, a tudíž ji žalovaný ani správce daně nemohli aplikovat. Závěry žalobce jsou proto nesprávné.

33. Žalobce se rovněž mylí v tom, že jím namítaný nedostatek finančních prostředků a jeho majetková situace měly ovlivnit samotné vyměření daně či úroků z prodlení. Podle soudu tyto otázky s napadenými rozhodnutími či prvostupňovými rozhodnutími rovněž nesouvisejí. Předmětem řízení před správcem daně a žalovaným byla pouze otázka předspsání úroku z prodlení. Majetková situace daňového poplatníka je při takovém rozhodování nepodstatná, a proto otázku zákonnosti prvostupňových rozhodnutí či napadených rozhodnutí nemůže jakkoliv ovlivnit. Námitka je nedůvodná.
34. Rovněž námitku, že správce daně platby, které žalobce učinil k uhrazení daně z nemovitostí za rok 2011, nezákonně použil k úhradě jeho daňových nedoplatků, soud považuje za nedůvodnou. Z podrobných archivních sestav osobního daňového účtu žalobce, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že správce daně na počátku roku 2011 za žalobcem evidoval u daně z nemovitostí pohledávky (nedoplatky) ve výši 11 181 Kč. Z § 152 odst. 1 a odst. 4 daňového řádu plyne, že se úhrada daně na osobním daňovém účtu přednostně použije na úhradu nejstarších dosud *nevymáhaných* nedoplatků na dani. Proto byl správce daně povinen podle § 152 odst. 4 daňového řádu použít úhrady ze strany žalobce učiněné v roce 2011 na uspokojení předchozích (splatných) daňových pohledávek za žalobcem, a to v pořadí skupin nedoplatků vyplývajícím z § 152 odst. 1 daňového řádu. Správce daně, ale ani žalobce zde proto neměli možnost si zvolit, na úhradu jakých daňových závazků budou platby žalobce použity, neboť to určuje zákon. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí č. j. 1605/18/5100-31462-704389 a ze správního spisu plyne, že platbu připsanou na osobní daňový účet žalobce dne 21. 11. 2011 správce daně použil na doplatek 2. splátky daně z nemovitostí na rok 2010 v částce 1 592 Kč a ve zbytku (v částce 3 308 Kč) ji použil na část úhrady 1. splátky daně z nemovitostí na rok 2011. Žalobce žádnou další platbu než 4 900 Kč (zaúčtovanou dne 31. 5. 2011) a 4 900 Kč (zaúčtovanou dne 21. 11. 2011), jež musely být použity na úhradu starších nedoplatků na dani, v roce 2011 či poté neučinil. V důsledku těchto skutečností nelze učinit závěr, že by žalobce řádně a včas (§ 15 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí) daň z nemovitostí za rok 2011 a za rok 2012 uhradil ke dni jejich splatnosti, respektive splatnosti jejich splátek. Naopak se dostal do prodlení, protože mu vznikla povinnost uhradit z každé této neuhrazené daně úrok z prodlení (§ 252 daňového řádu), o jehož výši byl žalobce prvostupňovými rozhodnutími vyrozuměn.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Soud na základě výše uvedeného žaloby pro nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu